

„Takovej balvan, víš,“ povídala mně Fišta vysílačkou. „Jo? Žlutá bunda. Pila přes rameno. Jde k tobě. Nepřehlídneš ho. Veliká žlutá koule. Přepínám.“
„Jo,“ řek jsem. „Slyším. Přepínám.“
Ve vysílačce zapraskalo: „Víš ale bez násilí. Neper se s ním. To o Vánocích nesmíš. To už Keltové.“
„Jasně. Vypínám.“
Vypnul jsem vysílačku a strčil jsem ji do kapsy.
Balvan.
Jsem slyšel, že podle nějaký pověsti courá někde u Slanýho menhir po poli. Vážně. A tenhle taky tak. Šel. Párem bagančat hobloval sněh. Trčel nad stromky na osázený imisní holině jak mamut na pohřbu. Ty bláho. Když jsem ho viděl, přestalo mi vadit, že Vánoce jsou svátky míru. Fakt. Neměl bych nárok. Proti mamutovi by neměl nárok ani Jean-Claude Van Damme.
Balvan?
Šel jsem mu naproti.
Jak mně zahlídnul, znervózněl. Obhlížel si mě, jako by nevěřil svejm očím. Jako by mně říkal, ať projdu kolem a táhnu dál. Jenže já neprošel. Zastavil jsem se u něj. Ve tváři úsměv filmovýho hrdiny, jo. Klad'as Kevin, co tancuje s vlkama.
Ty vado.
Balvan už asi věděl, že se nemusí ptát, ale zeptal se. Hlas jako hrom:
„To? i tady?!“
Kejvnul jsem.
V tu chvíli v balvanovi něco bouchlo. Něco bezradnýho, zoufalýho, depresivního: „Proč? Proč zrovna já? To jste si, blbci ochranářský, něk vodhlasovali, že zrovna já letos o Vánocích nebudu mít stromek?“
?ta tlupa harantů. Úplný kobylky. Ani nestačil vzít pilu z auta. Sneslo se to na něj, v ručičkách papíry. Obrázky. Stromečky, zvířátka. Jeden obrázek pitomější než druhý. A ta jejich učitelka! Nebo kdo. Kráva. Poznej a chraň! Furt do něj hučí - poznej a chraň. Nebejt tam ty děti, zakroutil jí krkem.
?a po dvou kilometrech zas uhnul ze silnice na lesní cestu. Ani neotevře dvířka a z křoví se hrne dědek v mysliveckým. Stromky bys chtěl, co?! Hlavo prasečí! Pažbou mu mlátil do kapoty. Dědek. Sušinka. Cvrnknout ho ukazováčkem, zabije ho a bude sedět za vraždu.
A tady teď potká mě.
„To už - už je mi to jedno! Ať mě zavrou, ale už?“
Zaťal pěsti. Dvě obrovský dubový palice k naklepávání řízků. A řízek, chápeš, není moc dobrej způsob života. Osolí tě, opepří, smaží ve vlastní šťávě?
Balvan.
Nasupenej, nakročenej tě zašlápnout.
Naklepat z tebe řízek.
Děs bēs.
Mozek mi šrotil, pud sebezáchovy honem spřádal záchrannou síť. Jak malý vynervený pavoučí mládě.
Povídám: „No ale to je rozdíl. Já nejsem žádný ochranář. Já jsem od Národní

síly."

"Co je zase tohleto za-"

"Organizace. Vlastenecká."

"Proč?"

"Jsou vaše děti astmatici?"

"Moje ne? ale bráchovo, ty-"

"Byly by zdravý, kdybyste nesloužil Němcům."

"Němcům?? Já že sloužím Němcům??"

"A pro koho myslíte, že ty stromky řežete?"

"No - pro Němce né. To já tooo? pro sebe. Jsou Vánoce. Všichni maj stromek."

"Protože nevědí, co dělaj. Ale vy to už teď víte."

"Co vím?!"

"Kolik je kyslíku z jednoho stromu?"

"Nooo?"

"Pět set dvacet sedm kilo za měsíc."

"No ale-"

"U nás má třicet procent dětí astma. A je to čím dál horší. Protože jim každý Vánoce ubyde kyslík."

"No to povídali v televizi, vo tech dětech, ale-"

"Vánoční stromky nejsou náš zvyk. Ani slovanskej, ani keltskej. Přišlo to sem z Německa. Před sto lety. A naše organizace má důkazy, že to bylo spiknutí."

Pod žlutou bundou něco zaškvortalo. "To jako to? spiknutí?? Proti našim dětem??"

"Přesně tak. Máme důkazy."

"Důkazy?" Balvan si povolil šálu, zip a knoflík. Pořád škvortal. Přemejšlel, asi.

"?no jo, dyť vono to je nákejch stromků, že jo? To? to jsem nevěděl, to je? tak z

Německa? no jo, vodkud taky? plynový komory, gestapáci?"

"A vánoční stromy," povzdechnul jsem si - hodně trpce.

Balvanovi puklo čelo.

"To je? takhle jim na to skočit? Němcům? to jestli je pravda-"

"Je. Bohužel."

"Tohle až řeknu bráchovi, ten mě zabije. A sebe taky, protože von taky to? každý Vánoce."

"To nevím, jak to vysvětlí svejm dětem."

Pila upadla do sněhu.

"No jo, těch stromků, co už?"

Balvan se rozhlídnul po stromkách kolem sebe jako Helmut Kohl v Terezíně.

"Toho kyslíku?"

Svěsil ramena.

"?to jako bych? ty děti? vlastně to? těmahle rukama? to?"

Dubový palice mu zvadly. Roztekly se do měkkejch, zbytečnejch kusů masa, jo, který klidně můžou zčernat a uschnout a odpadnout.

"?já bysem si nejradši?"

Se mi normálně ztrácel před očima. Fakt. Sypal se na hromadu žlutejch kamínků. Byl menší a menší, až byl úplně malinkej. Malinkej jako sněžnej červ. A potom se dočista vypařil.

Nekecám.

Vánoční stromek

Napsal uživatel Mirek Valina
Pátek, 19 Prosinec 2008 04:00

Bylo to. Bez násilí. Paráda. Zhluboka jsem si oddechnul, zapnul jsem vysílačku a zeptal jsem se Fišty, co má novýho.

"Nic," povídá Fišta. "Zatím je klid. Balvan už dorazil?"

"Jo."

"A dobrý?"

"Jasně, ředkvičko. Dobrý. Bez násilí. Ukecal jsem ho k smrti. Přepínám."

Ve vysílačce zapraskalo hihňání. "Miluju tě. Přepínám."

Opřel jsem se zády o šedivej suchej buk, hele, co tam čouhal uprostřed imisní holiny, osázený mladejma stromkama. Sunul jsem se po kmeni dolů. Vychutnával jsem si to. Vítězství, chápeš. Nad balvanem.

Ty jo.

Klad'as Kevin pro ženskou svýho srdce zachránil les.

No - les - stromek, jeden, ale zachránil jsem ho.

Svět mi ležel u nohou. Slunce se na mě smálo ozónovou dírou a uznale mi poklepávalo hřbet. Stromy okolo vyšňořený - v bílejch kvádrech, plesovejch nebo jakejch. Továrny pod kopcema si nervózně zapalovaly jednu cigaretu po druhý?

?a příslušnej odpovědnej činitel, někde daleko odtud, jo, přesně ten den podepsal rozhodnutí o stavbě dálnice, která měla vést akorát pod mou - no prostě tam, kde jsem seděl.

Mirek Valina

2. místo v ě próze oldpsavců

Trapsavec 1994